

щото нито да поаде ни можеше: а родни тѣ мѣ като чѣха, додохъ да го земѣтъ, защото ги достраши да не бы мѣ прѣмалало и падне отъ притѣсненіе то въ овмѣркѣ: Междѣ тѣхъ была е и майка мѣ. Но защо то, не можахъ отъ множество да влѣзѣтъ при него, нѣкои са отъ народа, които вѣхъ близѣ при него рекохъ мѣ: Майка ти и братѣа та ти стоатъ вънъ, и искатъ да тѣ видѣтъ. А Исусъ като показа съ рѣкъ си сѣченицы тѣ си и слышатели тѣ си, рече: ето тѣи сѣ майка ми и братѣа та ми, които слышѣтъ Божіе то слово и праватъ вола тѣ мѣ. —

Тогѣ исцѣри Исусъ іеще единъ слѣпъ и нѣмъ человекъ человекъ тѣ отъ множество то чѣдохъ са и дѣмахъ: Да ли не е тойзи сынъ Давїдовъ! А Фарисей тѣ дѣмахъ отъ зависть, чи спередъ начальника на вѣсове тѣ Веелзевѣла, изважда вѣсове тѣ, и дѣмахъ, чи ищѣтъ да видатъ такво чѣдесе, което да не може да са отдаде на нишо дрѣго, освенъ на воля тѣ силѣ. Но Исусъ отхвърли имъ такво то прѣзло мысленно и похѣлтелно зламгваніе съ слова на които не можахъ да отрѣжѣтъ. И рече имъ послѣ, какъ нѣма имъ даде дрѣго знакъ, освенъ знака на Іуна, сирѣчь прѣпсѣхвално то чѣдесе на славно то си и мѣрспасително възкресеніе, което е венецъ на всички тѣ чѣдеса. —

§. 26. Исусъ казва много причты и ги тѣлкъва и съ словото си запира волны тѣ.

Въ той сѣщій день излезе Исусъ отъ дома си и сѣдна при Тѣверско то море, и като видѣ, чи са събра много народъ възлезе на кораба, и стѣ тамо хвати да сѣчи народа, които стелше на при моріе то. Каза причтѣ тѣ на свѣтеле, и причтѣ тѣ на Сѣктилникѣ които вѣше на Сѣкѣшника; и причтѣ тѣ на плевелкѣ тѣ (раздори тѣ) и причтѣ тѣ на горница та (хардала), и причтѣ тѣ на кваса безъ длимѣ ги истлѣкѣва. Но послѣ като остана самъ си сѣ дома си защо то мѣ са помодихъ тѣи които вѣхъ около него и сѣченицы тѣ